

и, следователно, нашето твърдение има по-вечето хипотетиченъ, отколкото строго наученъ характеръ.

Стария градъ Батой или Батошовъ, както много стари градове въ България, следъ нашествието на турцитѣ въ края на XIV в., е билъ окончателно разсипанъ и изчезналъ. Вѣроятно следъ туй, презъ 15 или 16 вѣкъ, се е създадо долу при рѣката днешното селище Батошово.

Батошово въ края на 18 вѣкъ е било атакувано и разграбено отъ кърджалиитѣ и жителитѣ му били дълго време разпръснати изъ съседнитѣ гори и пещери.

Последно крушение, както вече видѣхме, Батошово е преживяло презъ 1876 г.

Презъ време на въстанието Батошово, заедно съ махлитѣ си, е имало около 700 - 800 къщи и е било населено съ чисти българи. Днесъ последното има, току-речи, същото население. Батошовци, както днесъ, така и въ миналото, сж се ползували съ името на чисти, трудолюбиви и интелигентни селяни.

Въ самото село Батошово, дето се помѣщава общинското управление и църквата, се намиратъ две училища и телеграфопощенска станция. На южния му пѣкъ изходъ, край лесистия и прохладенъ брѣтъ на Росица, точно срещу хълма „Града“, се намира чистъ и приветливъ жевеки манастиръ, който е една отъ най-големитѣ украси на реченото село.

Днесъ не далечъ отъ Батошово, на р. Росица, се строи водна електрическа централа „Росица“, която има за главна цель освѣтлението на Севлиево и нѣкои отъ близкитѣ балкански села.

На 5 км. отъ Батошово по юго-западна посока, върху гориститѣ плещи на върха „Разлатицъ“, се намира Батошовския Мажки Манастиръ „Успение Пресвета Богородица“.

Батошово, както въ миналото, така и днесъ, служи за лѣтуване на много севлиевски семейства.

* * *

Да видимъ сега какво стана съ Дюзтабановата чета, следъ като последната се отправи отъ Батошово за Кръвенишкия буазъ, въ помощъ на Дѣда Филя.

Не стигналъ още на реченото мѣсто, Дюзтабановъ бива пресрещнатъ отъ Дѣда Филя и четата му на мѣстността „Високата могила“ при махалата Душевеки колиби. Съ Дѣда Филя били и новоселския учител Никола Дабевъ и Аврамъ Драгановъ. Срещата на дветѣ чети — габровската и кръвеницката — е била крайно задушевна и трогателна. Целували се, прегръщали се, а нѣкои дори плакали